

A HÉT VERSE

Jékely Zoltán: Petőfi utolsó dala

Elmúlt hát ama nagy temetési nap is
Ahogy megálmodtam itt vagyok magam is
Már nem bánt engemet amaz „egy gondolat”
Együtt nyugszom Velük erdélyi föld alatt
Dárdavert sebemen rác vérem kiomolt
Helyébe kun székely fiúk friss vére folyt
S halálomban épp ez a legfőbb diadal
Hogy már vér szerint is magyar vagyok magyar
Így levék holtomban e bús nemzettel egy
Melyet a zsarnokság tán végkép eltemet
Soha nem ismertem forróbb ölelkezést
Mint amilyen ez az együtt-temetkezés
Dicső honfiakkal akik a hazáért
Vérük ontották a világszabadságért
Nem nem sír nyoszolya ez a hekatomba
Dehogy vágyom innét holmi Pantheonba
Érckoporsó sírbolt unalom árvaság
A zsarnoknak hagyom malmozzék a hasán
Testem a Szabadság záloga a Kovász
Lelkem égretörni készülő vad fohász
Innen csap ki majdan ama Végső Napon
Midőn tetteinkért az Úr kérdőre von
El nem vakíthat úgy a menny fényessége
Hogy ne emelt fővel járuljak elébe
S szemébe ne mondjam trónusa magasán
Mivé hagyta váltni szerencsétlen hazám
...Nem nyughatom Ég-föld még mindig dübörög
Minő paták alatt reszket az ősi rög
Hol a szívem Hol vagy sok lelkem dalia
Iryni Vasvári Csillagom Júlia.